

KOZMA SZABOLCS

Edinburgh hercegéről

kakaóvajban fürösztöm testem
leutánzok gennyes nemi szerveket
hogy Fülöp otthonnak hívjon egy palotát

egy függőben lévő gyarmat
ami ha leválik akár a cipője talpa
mégis fele akkora nőként hagy magamra

a férfi aki a kezén futó eret körbe sem éri
maláj nőket szeret egy idegen ország
homokos partján és arra gondol:
úgyis olyan messze vagyok

pedig látott már apát és anyát elválni
mint a röptében elhaló madár
amit sörétes puskával lőtt le
egy gyanútlan vadász

gyere haza
mint a szélvihar ami vagy
hogy házasságunk állott tetemének dögszaga
utánad repüljön ki az ablakon

gyere haza
és egymás nyomában leszünk egész nap
mégsem olyan mint a saját farkát
kergető kutya – nem harapunk
inkább mint a kígyó ami önnön magát eszi
és közben a végre gondol

gyere haza, kérlek
még itt egy nép aki elhiszi
valóban szeretsz

nők a családban

Vasalóban a parázs, izzik az, amit kezébe vesz. Gyűrött hegyeket lapít és világot formál egy sárga ingen. A leghátsó szekrényben, ahova mindent előlem rejtett, csillagokat tart ott. Éjszakára, ha a legnagyobb kihuny. Lakodalmas menet követi mindig az utcán, de azt mondta eddig az élete olyan volt, mint egy száraz hétfő, pont húsvét után. Sajnálja azt, hogy miközben teremtett, felgyűrődött az arca és most ráncos. Hiába feküdt a vasaló alá. Csillagokat ültetett, és hidrogént aratott. Majd az égési sebekre jó lesz, szekrénybe ezzel is.

*

Nem vagyok már a régi, aki a faluból jött, mint aki titoknak született, és nem mondták el, ki is ő. Egész életében magát keresi. Akinek azt sem mondták, merre induljon, mint aki hóban gyalogol márciusban. Mikor a rádióban hallotta, hogy ne egyen radioaktív salátát, aztán májusban megint hó esett. Eltemetett annyit, amennyi volt. Gombjaikat fejtegette a kisszobában. Halott emberek gombjaival játszottam én is kiskoromban. Annyi ágynemű rámaradt, hogy minden szekrényben megágyaz. Minden tavasszal kiültet és engem locsol a kertben.

Szerdán mondtuk is neki, hogy huszonöt éve már annak, hogy az anyósa meghalt. Nem lehet, mert egy csütörtök volt – mondta – mikor távozott az élők sorából.

*

Elnézést, semmi sincs, ami négy fal közt marad. Van, amiből kiesnek és van, amiből kirúgnak. Naponta én is füstbe megyek, belengem az egész szobát, mert egy gólya fészkel a kéményemre. Innen tudom, hogy itt a tavasz, de még nincs elég meleg. Minden, ami tűzre való, az oda is jut. Szén-monoxid akkor képződik, ha nincs elég szénatom, hogy lekössön egy második oxigént. Pedig mindig is kellett volna, csak még egy. Most újból lángra kapott a tűz. Égő gólyák szállnak észak(abb)ra.

Oromról hoztam

akkor még azt hittük
pipacsoknál megállni – az az élet
sárga füvek közt heverni

azt latolgattad tudnál-e úszni
ha leérne a lábad
ártatlanságunk tavában

ahogy a kemence is a melegtől kemence
és a meleg tikkaszt
a megbánás kipárolog a bőrünkön keresztül
két bukta marad a fűben
estére már csak morzsa

nem is tudom miről esett sok szó
pedig sok szó esett a bicikliküllők közé
betűk és hangok hevernek az oromi úton

emésztőmenta

mentabokor nő az emésztőnk felett
őszre egy barna kupaccá maradt
meg nem ismerem mi volt az a menta

amit tavaly a teraszon citromvízbe téve ittam
ami majd elveszi a keserét a számnak
hogyan kedvtelve szeressem keserű embereket
az ágyukban olvasnak a gyengédségről
egymás iránt

a nyakamra szállt szúnyogot leütve
megéreztem a csípős sárga por szagát
ami egy vörös traktort követett a Csík-ér mentén

valami későnyári virág pollenjei szállnak
vagy augusztusunk is elmúlik mielőtt elvirágozik
mindennek vége szakad ősszel
mint a lejtőre forduló folyamnak

halott bogarakat a kezemben tartva tudatosult bennem:
a folyó mentén szúnyogokat permeteznek

idén újra megjelent a zöldmenta lila virága
tavalyit idéző illata csípte az orrom egy kicsit
az sem zavart ahogy összekeveredett
az emésztő szokásos bűzével